

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 216/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Rastislavom Koutunom, Šoltésovej 2, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tpo/15/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tpo/15/2025 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje prikázať krajskému súdu postupovať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, prikázať jeho prepustenie z väzby na slobodu a priznať mu finančné zadost'učinenie 20 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo 26. februára 2025 vznesené obvinenie z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Dňa 28. februára 2025 sa uskutočnil výsluch sťažovateľa pred sudcom pre prípravné konanie Mestského súdu Bratislava I (ďalej len „mestský súd“). Mestský súd uznesením sp. zn. 36Tp/7/2025 z 1. marca 2025 (ďalej len „uznesenie o vzatí do väzby“) vzal sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1

písm. c) Trestného poriadku s tým, že jeho väzba začala plynúť 25. februára 2025. Sťažovateľ zahlásil proti uzneseniu o vzatí do väzby sťažnosť, ktorú prostredníctvom splnomocneného obhajcu písomne odôvodnil 3. marca 2025. Predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o danej sťažnosti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že ani v čase spísania ústavnej sťažnosti (27. marca 2025) nebolo rozhodnuté o jeho sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, a teda o jeho osobnej slobode nie je rozhodované urýchlene a bez zbytočných prieťahov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Predmetom ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní, ktorého predmetom je rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o vzatí do väzby.

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05). V označených ustanoveniach ústavy sú teda obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 34/07, IV. ÚS 333/08, IV. ÚS 263/2018).

7. Ústavný súd stabilne judikuje, že jednotlivé lehoty z hľadiska požiadavky neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle § 17 ods. 2 a 5 ústavy, ale aj z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru sa posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (obdobne III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 255/03, II. ÚS 353/06).

8. Z judikatúry ústavného súdu, ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že požiadavka urýchlenosti je menej prísna, ak ide o konanie pred sťažnostným súdom, ak o zásahu do osobnej slobody už rozhodoval príslušný prvostupňový súd poskytujúci garancie riadneho súdneho prieskumu (rozsudok vo veci Abdulkhakov proti Rusku z 2. 10. 2012, sťažnosť č. 14743/11, bod 198; I. ÚS 423/2020).

9. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že o predmetnej sťažnosti sťažovateľa, ktorá bola písomne odôvodnená 3. marca 2025 a v ten istý deň predložená krajskému súdu na rozhodnutie, bolo krajským súdom rozhodnuté uznesením z 10. marca 2025. Predmetné uznesenie krajského súdu bolo následne 25. marca 2025 expedované a sťažovateľovi bolo doručené 28. marca 2025, resp. jeho právnomu zástupcovi 14. apríla 2025. O sťažnostnom rozhodnutí (spôsobe vybavenia sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby) sa tak sťažovateľ dozvedel najneskôr 28. marca 2025, teda 3 týždne po predložení príslušného spisu a sťažnosti na rozhodnutie krajskému súdu.

10. Z uvedeného vyplýva, že rozhodovanie krajského súdu v napadnutom konaní rešpektovalo požiadavku na urýchlenosť rozhodovania o osobnej slobode v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

11. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, označené právo sa v zásade vzťahuje na konanie vo veci samej (konanie o trestnom obvinení), nie na rozhodovanie o osobnej slobode jednotlivca (väzbe). Na rozhodovanie o väzbe sa vzťahuje záruka urýchleného rozhodovania v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy (IV. ÚS 251/2022). Z uvedeného dôvodu medzi namietaným základným právom a postupom krajského súdu v napadnutom konaní absentuje príčinná súvislosť, ktorá by mohla zakladať porušenie označeného základného práva.

12. Obdobný záver platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľa na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktoré pokrýva konanie o trestnom obvinení a priznáva jednotlivcovi právo byť prepustený počas konania v prípade, ak sa postup príslušného súdu vo veci samej vyznačuje prietáhmi.

13. Vzhľadom na všetko už uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu